

**Nebezpečně
očarená**

Ivana Ondriová

MOTÝL

Nebezpečne očarená

Copyright © Ivana Ondriová 2015
Design © Motýľ design
Cover photo © Dari Ya/shutterstock.com
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2015

ISBN: 978-80-8164-067-4

Ivana Ondriová

Nebezpečne očarená

*Jedného dňa sa nevinná hra červenovlásky Mel s citmi mužov
zmení na skutočnú drámu.*

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

PROLÓG

„Mel, neblázni, toto ti nevyjde!“

„Prečo by nevyšlo? Neveríš mi?“

Pozrela som sa na svoj obraz v zrkadle a spokojná prikývla. Okamžite sa mi husté červenasté kučery roztancovali okolo srdcovitej tváre, ktorá sa pri pomyslení na dnešnú noc celá rozpálila. Ktovie, aká bude... tá noc.

„Tak neveríš?“

Obrátila som sa k Zuzane, ktorá vystrašená sedela na našom malom zelenom gaučíku. Bola v pyžame. V takom chutnom kockovanom, asexuálnom... Odkedy sa rozišla s Lukášom, spávala len v tomto. A ja som pri pohľade naň jasne vnímala jej bolesť a sklamanie, ktoré ju neprešli ani po šestnástich mesiacoch od rozchodu.

„Ty dokážeš všetko, čo si zaumieniš,“ šepla smerom ku mne, obdivujúc moju zaoblenú postavu v ultrakrátkych flitrovaných šatách. „Len sa bojím, že ti to časom ublíži.“

„Čo akože?“ afektovane som zatiahla.

„No... to všetko,“ mrkla na mňa tými svojimi psími očami.

„Zuzi, sorry, ale ja nie som ako ty. Keby mi Lukáš urobil to, čo tebe, zničím ho. A nebudem sa tu umárať. A fňukať... Fakt mu zo života urobím peklo. Bastardovi. Nechápem, prečo by si mal on užívať a ty tu len tak sedieť, akoby si už nemala právo žiť.“

„Nechajme to. Tisíckrát sme to už rozoberali. Teraz to nie je o mne. Ale o tebe,“ unavená klesla do perín a zamotala sa do nich až po hlavu.

„Nie, je to aj o tebe,“ povedala som trochu prudšie, než som mala v úmysle, a priskočila k nej. Kruhy v ušiach mi zacinkali

a kučery ma poštekli v očiach. Odhrnula som si ich z tváre a siahla po končeku Zuzaninho paplóna. Bola ako malá. Mala dvadsaťosem a správala sa ako dieťa. Veru tak. Strhla som ten paplón jedným pohybom a nepekne fľochla na jej bledú tvár.

„Je to o nás všetkých. Nebudú sa s nami stále len zahrávať.“

„Tak sa s nimi budeš zahrávať ty...“

„Áno! Presne tak. Dostanú len to, čo nám robia oni sami...“

„Och, Mel...“

„Neochkaj mi tu.“

Bola som mrzutá. Doslova zlá... V tej chvíli som nechápala, ako to môže Zuzi so mnou vydržať a ako môže byť už toľké roky mojou najlepšou priateľkou. Boli sme odlišné ako nebo a zem. Odlišné výzorom, zmýšľaním, správaním... Ale aj tak. Mala som ju rada a urobila by som pre ňu aj posledné.

Lukáš...

To meno som premieľala na jazyku a premýšľala, ako mu dať za priateľku príučku. Zaslúžil by si. Ranu, akú dal on sám. Len vedieť, kde sa po tom nepeknom rozchode zdržiava, lebo akoby sa po ňom zľahla zem a žiadny podnik v Košiciach o ňom nechyruje. A pritom ho hľadám už pár mesiacov. Hanbí sa, skrýva... Tak to bude.

A možno je dokonca niekde hen, v Írsku, v Holandsku, na stavbe, zdúchol tam ako zbitý pes...

„Mali by sme bojovať rovnakou zbraňou a hotovo!“

„Veď ty aj bojuješ.“

Len som sa usmiala. Prečesala si prstami mierne rozstrapatené vlasy, zavlnila bokmi, schňapla taštičku položenú na toaletnom stolíku a vyslala k Zuzane v perinách veľavravný úsmev.

„Arrivederci, Zuzi. Ráno ti poviem, ako som sa znovu fajn zabavila.“

„Len aby, Mel. Len aby...“

Jej hlas sa za mnou niesol ešte aj potom, ako som vyšla na

studenú tmavú chodbu v našom činžiaku a pustila sa dolu schodmi, klopkajúc svojimi lodičkami melódiu ďalšej víťaznej noci.

Dávid.

Dnes to bude on.

1. KAPITOLA

„Dost, Dávid.“

„Dost? Šibe ti? Teraz hovoríš dost?“

Boli sme uňho v byte. Kdesi na Sídlišku Ťahanovce. Čo ja viem, kde presne. Bolo niečo po polnoci, keď som nasadla do jeho Opla a on ma vzal do svojho dvojizbáku. Chcel tak urobiť už včera, aj dni predtým, no ešte som si ho dostatočne nepreverila, ešte som si nebola istá, či je neškodný a nie nejaký úchylný násilník.

Zdal sa mi okej. Taký mladý, 27-ročný chalanisko, ktorý sa okolo mňa posledné týždne krútil ako o život. Dnes nastal ten deň, keď to rázne ukončím, pretože z jeho strany to naberalo priveľmi nebezpečný smer. Smer zvaný slepá zamilovanosť...

„Áno. Teraz. Daj tie ruky preč, Dávid.“

„Ale...“

Zavlnila som bokmi a prudko ho zo seba zhodila. Bol len v trenkách, jasne sa mu v nich črtalo jeho vzrušenie. Iste, aj ja som bola vzrušená... Ale tak po svojom. Celým telom sa mi šírila páľava z ďalšieho víťazstva. Dostala som ho presne tam, kam som chcela. Na kolená...

„Pusti ma, počuješ?“ zvolala som, keď sa ma stále pokúšal chytiť za boky a pritísnuť na svoje brucho. Ešte vždy som mala na sebe podprsenku a nohavičky. Ale aj tak, preňho som bola zjavne dostatočne odhalená, dost na to, aby sa len tak nevzdal a dostal to, čo si zaumienil večer, keď sme sa stretli na rohu Agátovej.

„Dočerta, nie. Veď si ma chcela. Chceš ma. Aj teraz. A ja teba priam šialene. Tak čo trucuješ?“

Plesla som ho po ramene a kolenom kopla do rozkroku. Zaujímala, nešetrne ma zdrapil za lakeť a priškrtené mi zasyčal do ucha.

„Fakt si krava. O to ti šlo po celý ten čas?“ nepekne zaklial a konečne ma pustil. „Dráždila si ma, nasľubovala takmer nemožné a teraz ma len tak odkopneš?“

„Sex sľúbený nikdy nebol...“

„Mel, preboha ťa prosím...“

Presne to... Presne to som chcela počuť. Usmiala som sa, upravila si rozčuchané vlasy, ladne sa postavila na studenú dlážku v jeho minimálne zariadenom byte a spokojná so sebou samou zašeptala.

„Dávid, prosím...“ zatiahla som presne ako on pred chvíľkou. „Pochop ma. Ja taká nie som. Pred tebou stojí slušné dievča. Naozaj slušné...“

Zaklipkala som mihalnicami a zatiaľ čo sa on spamätával z odmietnutia a z toho, že dnes nič také, ako je vlastné uspokojenie, nedostane, ja som si na seba natiahla čierne puzdrové šaty. A spokojne vykročila smerom k dverám.

„Mel!“ zavolať za mnou zlomený.

„Mel! Nechoď...“

Šla som. Presne ako vždy. Kráčajúc dole schodmi som si pred bytovku nechala zavolať taxík, ktorý ma odvezie domov. Ešte som si ústa pretrela rúžom, lebo som správne predpokladala, že z tej predošlej vrstvy na nich neostalo nič.

Bolo chladno...

Na také šaty určite, hoci bol len koniec augusta. Noci však už zvykli byť čoraz častejšie celkom iné ako dni, počas ktorých ešte stále svietilo silné letné slnko, čo dokázalo opáliť do čokoládova. V noci sa však zima drala až pod kožu. Zadupala som nohami na zahriatie a objala si ramená. Tušila som, že sa na mňa díva z okna. Ako mnohí pred ním. No ani som sa neobrátila. Ani potom nie, ako sa mi v kabelke rozozvučal mobil prichádzajúcim hovorom celkom určite od neho.

Koľko mu bude trvať, kým sa oblečie a vyštartuje za mnou? Verila som, že dosť dlho na to, aby som mala čas nasadnúť do taxíka a zmiznúť odtiaľ.

Lenže tento Dávid bol neodbytný.

Normálne otvoril okno a spustil na celé sídlisko:

„Mel! Veď ja ťa odveziem. Je predsa noc! Preto ti aj volám. Počkaj ma dolu, hneď idem.“

Ďalej som tam postávala na obrubníku chrbtom k jeho oknu... Ešte to tak. Žiaden odvoz domov.

Rýchlo, súrila som v duchu taxikára. Kde trčíš? Kde si? Už som ho videla bočiť na ulicu, kde som sa nachádzala. Od úľavy som si vydýchla. Minúta, dve, tri, vedela som, že tomu hore bude trvať minimálne päť, kým otvorí vchodové dvere na prízemí.

A tak aj bolo.

Bezpečne som sedela na zadnom sedadle taxíka, keď som ho videla vybehnúť von v rozopnutej košeli s teniskami v ruke.

Stratený. Presne tak vyzeral. Stratený a zničený.

Fajn. Zviezla som sa na sedadle o čosi nižšie a taxikárovi celkom pokojná vyrapotala adresu bytu, kde som už tretí rok bývala s mojou večne smutnou Zuzi.

Už spala...

Po špičkách som sa preto odkradla do kúpeľne a opláchla si červenkastú tvár. Zvláštne. Zdalo sa mi, že je taká iná... Dívali sa na mňa síce krásne mačacie oči, no sklenené, také bez duše.

Zahryzla som si do vrchnej pery a nepekne zazrela na neposlúšné vlasy, ktoré mi v detstve spôsobili nemálo starostí. Boli husté, nepoddajné, červené ako mrkva, hoci dnes už s mierne šarlátovým nádychom farby Wella. Vtedy všetci do jedného vraveli to nepekne slovo: odporné. Teraz to bolo celkom iné. Teraz vraveli: ach...

„Mel?“

Rozospatá Zuzi vošla dnu zívajúc na celé kolo.

„Koľko je hodín?“

„Niečo po druhej, prepáč, zobudila som ťa...“

„Ty nie, tvoj mobil...“ hlesla, pretierajúc si oči svojimi drobnými prstami.

„Bože, zabudla som si vypnúť zvonenie.“

Okamžite som vyšla do prítmnia vo vstupnej chodbičke a vydolovala som telefón z tašky. Jasné. Dávid. A jeho osem neprijatých hovorov... Mobil som okamžite vypla a zlostná ho šmarila späť.

„Kto ti toľko vyvolával? S kým si dnes bola?“

„Je to predsa jedno. Už volať nebude...“

„Je to ten, čo ti volal aj včera, predvčerom? Čo tu bol minule?“ stála na prahu úzkych dverí osvetlená jasom zo stropného svetla v kúpeľni, ktoré sa jej zakradlo až za ten trápny pyžamový kabátik a obkreslilo kontúry jej útleho tela.

„Áno...“

„Asi mu na tebe fakt záleží. Zamiloval sa?“

Mykla som plecami a vyštartovala do svojej izby.

„Zamiloval,“ počula som ju skonštatovať za svojím chrbtom.

„Ani trochu ti na ňom nezáleží? Nepáči sa ti?“

„Čo ja viem? Vlastne celkom ujde... Nie je zlý.“

„Tak potom? Prečo to s ním neskúsiš? Tak naozaj?“

Obrátila som sa za tým jej tenkým, nevinným hláskom a šokovaná na ňu vypúlila oči.

„To v žiadnom prípade!“

„Prečo nie? Keď sa tu vtedy zastavil, vieš s tými kvetmi...“

Mávla som rukou, aby mi tú trápnosť viac nespomínala... Ak chlap prinesie žene jediný raz kvety, azda si ju tým navždy omotá okolo prsta? Nie! Možno sa jej na moment zapáči. Na moment. Kratučký. Takú slabú chvíľku, keď žena zmäkne a nechá sa zmiast jeho džentlmenstvom.

„Bol taký milý. Pekný a milý. V tvári som mu čítala dobro a...“

„Never prvému dojmu, Zuzi. Dnes sa jasne ukázal, o čo mu šlo v skutočnosti. Keby si ho videla... Ako prosíkal...“

„Prosíkal?“

„No o sex.“

Vtiahla do seba vzduch a rukou sa chytila za krk.

„Mel...“

„Čo je? Zobuď sa, Zuzi, a prestaň byť taká naivka.“

Už som bola vo svojej spálni. Bez hanby som si cez hlavu pretiahla šaty, potom si rozopla podprsenku a spustila z bokov čierne nohavičky. Šaty som hodila na biele kožené kreslo pred balkónovými dverami a nahá sa k nej obrátila.

„Myslela si si, že je to z jeho strany ozaj láska? Myslíš, že existuje? Fakt v to veríš?“

Ani sa nepohla. Bola odo mňa sotva päť metrov s tou rukou stále položenou na krku, akoby od toho závisel jej život.

„Ak áno, potom už chápem, prečo ti to Lukáš urobil.“

„Mel...“

„Chod'. Chod' späť do postele. Ráno skoro vstávaš. Je mi ľúto, že som ťa zobudila.“

No stále bola na tom istom mieste, akoby tam zrástla s našou plávajúcou podlahou.

„Zuzana! No tak...“

Pozrela sa mi na prsia, potom na moje plné stehná, chodidlá s červenými končekmi. A ledabolo utrúsila, tak na pol úst, čo ku mne ledva doletelo...

„To mne je ľúto, že si taká zatrpknutá. A že už neveríš. Ach, Mel, kiežby si ju našla.“

„Čo?“ takmer som to vyštekla, nerozumejúc jej myšlienkovým pochodom a tomu, prečo to všetko tak veľmi prežíva.

„No skutočnú lásku predsa...“

2. KAPITOLA

„Kde si, zlatko?“

„Doma...“

„Ale ja ťa čakám u Timiho už viac ako hodinu!“

„Dnes neprídem, Adam.“

„Prečo nie?“

„Lebo na mňa čosi lezie. Fakt, je mi nanič. Asi chrípka alebo čo...“ keď som to povedala, okamžite som si kýchlá. Ale tak naozaj, nebola to žiadna moja hra, nič umelé, ráno som sa zobudila s plným nosom a hlavou, ktorá mi šla vybuchnúť. Myslela som si, že sa to počas dňa zlepší. No popoludní som v kancelárii nemohla ani dýchať. Nad koreňom nosa som cítila taký tlak, že som ledva udržala otvorené oči. Hodinu pred koncom pracovnej doby som sa jednoducho vypýtala domov. Tak či tak sme už pobočku energetickej spoločnosti zatvorili, len sme dokončovali administratívu a faktúry.

„Kriste, Mel... Mohla si zavolať. Aby som napríklad prišiel k tebe, nemusíme chodiť nikam von.“

Prevrátila som oči a šupla si pod jazyk ďalší ibalgin.

„Prídem?“ vyzvedal, keď som na jeho slová nereagovala.

„Radšej nie. Aby si to nechytí tiež.“

„Neprekážalo by mi to. Boli by sme spolu.“

„Dnes nie, Adam!“ skúsila som to razantnejšie. „Je mi fakt pod psa, bola by som zlou spoločníčkou. Zajtra ti zavolám.“

„Určite?“

„Mhm.“

Pokojne zložil a ja som spokojná privrela oči premýšľajúc, ako sa Adama bezbolestne čím skôr zbaviť.

„Mel?“

Prešlo sotva pár minút pokoja a znovu sa okolo mňa čosi dialo. Unavená som pootvorila oči a mrkla na dvere do spálne.

Po chvíľke sa v nich objavila prekvapená Zuzana v príšer-
nom rozťahanom tričku a starých džínsach. Prečo chodievala
do predajne vždy takto doriadená? No a čo, že sa tam prezlie-
kala do firemného trička a nohavíc, to neznamená, že musela
ísť mestom ako nejaké strašidlo do poľa.

„Čau,“ zatiahla som káravo.

„Čo tu robíš? A v posteli? O takomto čase? Čo ti je?“

„Nádcha... Alebo chrípka, alebo oboje dokopy, čo ti ja viem.“

Vošla dnu a automaticky mi na čelo priložila svoju studenú
dlaň. Kde to bola? V chladničke? Veď bolo vonku hádam dvad-
sať stupňov. Zachvela som sa a pritiahla si paplón až po bradu.

„Máš teplotu.“

„Nie, to ty máš ľadové ruky.“

„Máš, Mel. Bola si na pohotovosti?“

„Nezveličuj to. Urobím si čaj, vyspím sa z toho a bude mi
fajn.“

„Dúfam, že takto zajtra nechceš ísť do práce.“

„No budem musieť.“

„Veď choď na maródku!“

„Nechajme to. Radšej bež, ešte sa mi tu nakazíš...“

„Urobím ti čaj.“

„Dobre, mamka.“

Usmiala sa a ja tiež. Došlo mi, prečo sa máme aj napriek
rozdielnosti rady a prečo si jedna druhej vyhovujeme. Iste,
vtedy, kým Zuzanu ten sviniar Lukáš neoklamal a nepod-
viedol s akousi mladučkou Martinou, bola veselšia a vlastne
aj zábavnejšia. Často sme si spolu len tak zašli do kina ale-
bo na nákupy do Avionu. Milovali sme prechádzku parkom
so zmrzlinou v ruke. Aj pizzeriu na Hlavnej, kde robili bož-
sky chrumkavé cesto. Lenže vtedy bola zamilovaná a šťastná.

Mala svojho Lukáša, s ktorým bola spolu už niekoľko mesiacov. Jasne som vnímala, aká je doňho pať. Iste, ten chlapec dobre vyzeral a navyše mal silné zázemie. Vozil sa na Volkswagene a nemal problém vziať Zuzi na víkendový pobyt do Tatier. Lenže nebola jediná, s ktorou takto víkendoval.

Prečo by sa mal viazať s nejakou Zuzi, ktorá tak veľmi túžila založiť si rodinu? Prečo by sa mal v dvadsiatich ôsmich rokoch starať o vlastné bývanie a domácnosť, keď mu to všetko zabezpečovali jeho starostliví rodičia podnikatelia?

Teraz som sa dívala na jej vystretý chrbát schovaný v tom nepeknom tričku. Kedysi sa vedela nahodiť aj do pekných, krátkych šiat. Úzkych džínsov a priesvitných blúzok. Nosievala rozpustené vlasy, ktoré jej splývali takmer po pás. Teraz si ich nezmyselne zatáčala do drdola na temene ako upnutá stará učiteľka. Bože, tak veľa jej ten chlap vzal. Sebavedomie, bezstarostnosť... Videla sa, ako s ním kráča uličkou v kostole a vychováva ich deti. Veľakrát mi takéto predstavy opisovala a ja som sa dokázala iba zasmiať. Ona tým žila a ja som v takéto niečo nikdy neverila. A zrazu koniec...

„Dala by som si čierny. S medom, Zuzi. A ďakujem.“

„Urobím ti aj vývar. A zbehnem do lekárne po paralen,“ kričala z našej modrej kuchyne.

„Nemusíš, už som si vzala tú všetko liečiacu ružovú pilulku.“

Vošla späť ku mne so škatuľkou od ibalginu medzi prstami. Prikývla som na znamenie súhlasu, že som mala na mysli presne túto pilulku.

„Toto ti teplotu nezrazí. Idem po ten paralen. Pre istotu. Vezmeš si ho na noc. Vypotíš sa a iste sa ti polepší.“

„Áno, mamka,“ znovu som zatiahla.

„Prestaň, Mel. A buď aspoň raz vážna.“

„To ty sa aspoň raz uvoľni.“

„Sotva sa to dá, keď si chorá.“

„Bože, veď nemám rakovinu!“

„Fuj,“ zamračila sa, odbehla zaliať mi čaj, lebo čajník už prenikavo pískal, potom pricupkala späť, šermujúc s ním na podšálke, a znovu sa vzdialila.

„Idem... O chvíľu som späť.“

Lenže neprišla sama. Šlo ma poraziť, keď som asi o polhodinu počula miesiť sa jej hlas s ďalším. Mužským.

Nechýbalo veľa a vyletím z postele aj napriek tomu, že som naozaj cítila, že mi teplota stúpa a nie je mi lepšie, ale, naopak, čoraz horšie.

„Pozri sa, koho som stretla pred blokom.“

Bola vysmiata, nie, ona sa škerila. A potajme mrkala cez rameno, kde postával akýsi chlap. Bože, Dávid, s kyticou v ruke. Preboha... ona tú jeho kyticu hádam privolala!

„Mel?“

Och, nie. Len toto nie, len on nie.

„Čo je ti? Už tomu rozumiem...“

Prevrátila som oči, akože sa narýchlo upravila, lebo nebolo absolútne vhodné, že ma jeden z tých mojich videl v tomto poľutovaniahodnom stave, neupravenú, bledú, strapatú, a le-dabolo utrúsila:

„Čomu akože rozumieš?“

Bez vyzvania vstúpil do mojej izby a pred tvár mi otrčil kyticu žltých ruží. Ako na povel som kýchla a cez rozvoniavajúce lupene naňho nepekne zazrela.

„No tomu, prečo sa mi neozývaš. Si chorá... A ja som sa bál...“

„Och,“ takmer som zaškrípala zubami.

„Dúfam, že to nie je vážne.“

„Ak sa chceš opýtať, či je to nákazlivé, tak áno... Mal by si ísť.“

„Nechcem. Pridlho som ťa nevidel. Chýbala si mi.“

Zuzi vo dverách spýtavo zdvihla obočie a usmiala sa na mňa ako šašo. Posunkom som jej naznačila, nech mi pomôže a po-

šle ho okamžite preč, no nereagovala, naopak, otočila sa mi chrbtom a spokojne si odkráčala do kuchyne.

„Zuzana!“ zvolala som za ňou. „Zuzi!“

„No?“ zatiahla spevavým hlasom, ani sa na mňa nepozrúc.

„Vezmi tie kvety a daj ich do vody...“

Našťastie sa ku mne vrátila. Opatrne vzala ruže do dlaní, neprestávajúc sa usmievat' a hľadieť jeho smerom. Akoby jej oči vraveli: je zlatý, tak neblázni. Záleží mu na tebe. A tie moje ju, naopak, prosili: Pomôž mi zbaviť sa ho. Nevidíš, že ho tu nestrpím?

Aj keď pochopila, môj prosiaci pohľad odignorovala a znovu sa od nás vzdialila. Dokonca za sebou privrela dvere! To som už myslela, že v tej posteli vybuchnem.

Položil mi dlaň na čelo.

A potom na líca.

Pohladil ma po vlasoch a normálne sa nahol ku mne, že ma pobozká. Na čelo... Aby sa nenakazil? Aby mi dokázal, aký vie byť starostlivý?

„Krásne voniaš,“ šepol tesne nado mnou.

V duchu som záúpela a mykla hlavou, poťahujúc nosom, aby pochopil, že mi je ozaj nanič.

„To sotva. Dávid, Kriste, bež, pozri sa, ako vyzerám, nie je vhodné, aby si tu bol. Priniesol si mi kvety, videl ma...“

„Tie kvety mi napadli včera večer. Vieš, spomenul som si na ten náš rozhovor o tvojich najobľúbenejších. Povedal som si, že to skúsím s nimi. S tými kvetmi. Skúsím ti zaklopať na dvere schovaný za tými ružami. Práve som šiel k vám, keď som zbadal tvoju priateľku vchádzať dnu. Krásna zhoda náhod.“

Sakramentsky svinská, pomyslela som si ja. Keby sa nestala, nikdy ťa sem nepustím.

„Už som sa bál, že so mnou nechceš byť. A ty si len chorá...“

„Dávid...“

„Viem, viem. Potrebuješ spať. Tak asi už pôjdem. Stačilo mi,

že som ťa mohol aspoň vidieť. Uzdrav sa. Zavolám ti zajtra, či je ti už lepšie, dobre?“

„Nemusíš...“

„Ale ja chcem. Hádam budeš vo štvrtok už okej a niekam si vyrazíme.“

„Dávid...“

„Pst.“

Je to možné? On ma tuším ani nepustí k slovu. Začala som zuby, premohla tlak nad koreňom nosa, ktorý spôsobil, že mi zaliehala v ušiach, a nepekne smerom k nemu povedala:

„Stačilo, Dávid. Nemá to zmysel a ty to vieš. Ďakujem ti za kvety, za to, že si ma bol pozrieť, ale viac nebude...“

Uprel na mňa svoj sivý zrak.

„Nebude,“ zopakovala som o čosi dôraznejšie a znovu potiahla nosom.

Vydržala som ten jeho hladný pohľad, v ktorom bolo toľko očakávania. A čoho ešte? Fuj, neviem to ani pomenovať. Vydržala som to, kým sa konečne neotriasol a nezaspätkoval.

Odišiel. Rýchlo ako blesk. Ale či aj pochopil? Ktovie?

Niečo zamrmlal na pozdrav šokovanej Zuzane, ktorá za ním vykukla z kuchyne, zašuchotal v predsieni a zmizol za dverami.

„Si hnusná.“

Unavená som otvorila oči.

„Prečo? Lebo som mu to vybalila rýchlo a bezbolestne?“

„Práve preto. Nezaslúžil si aspoň kúsok citu?“

„Prosím ťa.“

„Mel, veď je taký milý. Pozri sa na tie kvety. Ozaj mu na tebe záleží. A ty si ho odkopla ako psa.“

„Nezáleží mu na mne, drahá. Tak sa upokoj. Poznám takých, ako je on. Neboj sa, dostane sa z toho, predpokladám, že už tento víkend bude mať za mňa náhradu.“

„Bože... Fakt sa modlím, aby prišiel niekto, kto ťa zmení, Mel, a dokáže ti, že tá tvoja zatrpknutosť niekedy nie je na mieste.“

„A ja si želám, aby sa rovnako tak našiel pre teba niekto, kto ti z očí stiahne tie tvoje ružové okuliare. Myslela som si, že tak urobil Lukáš. Ale zjavne nie.“

„Hnusoba!“ zapišťala plačom podfarbeným hlasom.

„Asi mi tú polievku teraz neurobíš, však?“

„Nie.“

„A čo paralen?“

„Vezmi si ho sama.“

„Zuzi, ale ja som fakt veľmi chorááááá!“

„Si bezcitná. Takže máš pravdu, si veľmi chorá!“